

EL TEMPS. — A Catalunya el cel està cobert o nuvolós per gairebé tot el país, llevat pel pla de Lleida, conca de Tremp i vall d'Aribes on apareix amb pocs núvols.
Els vents són fluïxos o moderats i predominen els de direcció Nord.

LES OPERACIONS DE L'EXERCIT FEIXISTA A L'AFRICA DE L'EST NO AVANCEN SATISFACTORIAMENT

De Bono, el generalíssim, és substituït

Mentre els avions italians bombardegen furiosament els poblats indígenes, les tropes etiòpiques aturen l'ofensiva feixista i derroten endos altres llocs les columnes invasores

GUIO DEL MOMENT

1000 llançaments a Catalunya

La «Unió de Rabassaires» acaba de publicar un voluminós report d'unes 250 pàgines, rèplica raonada i contundent a les informacions que sobre llançaments serveixen parcialment l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, alguns prohoms interessats de la Lliga i la C.E.D.A., quan feia de Governador, el senyor Pic i Pon.

En el volum que acabem de rebre, la U. de R. explica i raona els antecedents de la qüestió rabassaire. L'esforç dels nostres pàges es beïa tan aviat com la terra ha estat en condicions de rendir. A preu de calamitats alienes a la voluntat del rabassaire, aprofitant qualsevol escaleta que el propietari curava de fer al contracte, el conreador veia convertida, si us plau per força, la seva funció col·laboradora en missió purament de dependent. El fidel i esforçat col·laborador, el rabassaire que havia convertit l'erm en terra nodradora es veia transformat en un mosso... Advineu el nou règim, foren dictades algunes mesures que els rabassaires no esgotaren, les intrigues d'algué que després havia de servir amb encés servilisme els homes de l'anti-república deturaren la bona feina i, a l'últim, la Llei de Contractes de Conreu que després era derogada per una simple ordre. Rera d'aquesta nota s'han desfermat les passions més abjectes. La venjança i l'odi han caigut damunt el conreador que gosà emparar-se amb les Lleis reivindicadores del Parlament de Catalunya.

Al camp no passa res! es diu i repeteix per part d'aquells elements patronals que, dia rera l'altre, llancen de la terra els conreadors. A Catalunya només es substàncien 69 demandes de desnonaments, es va dir un dia, tranquil·lament, des de la Generalitat.

I bé, la realitat desment totes aquelles afirmacions provinents dels qui prenen per base de la seva política Encicliques i Llei d'Arrendaments de les Corts de la República. Aci està el report de la «Unió de Rabassaires» amb els «mil desnonaments» que es tramiten en jutjats municipals, que notifiquen els notaris i que, en alguns casos, la força, expeditiva, falla i executa. Un per un, nom i cognoms, jornals de terra, anys de conreu, nom i cognoms del propietari, formen una llarga renglera de pàgines, fins a 250. En el volum hi ha el requeriment notarial del senyor Damià d'Oriol Amigo de Ibero adreçat als seus 175 arrendataris de Tortosa. I no es compten els casos en què l'arrendatari no s'ha sentit amb força de resistir l'odiosa escamesa i ha abandonat la terra que conreava des de feia 8, 10, 30 anys. Tampoc no s'hi referencien les demandes sobre partició de fruits.

La «Unió de Rabassaires» no confia, no té cap esperança quant a deturar aquesta ignominiosa batalla contra l'arrendatari. Però el seu report és oportú, l'edició perquè constitueixi història a la vista de la qual, el dia de demà, no puguem sorprendre ningú les mesures reparadores.

El volum — escrit en català, castellà, francès, anglès i alemany — conté sis Apendixs que són antecedents documentals molt interessants.

Reiteradament, i en la mesura de les nostres possibilitats, ens hem referit des d'aquestes columnes al gravíssim problema d'ordre moral, jurídic i social que plantegen els insensats llançaments que practica la propietat rural de Catalunya. Les fredes dades concretes d'aquest interessantíssim report que acaba de publicar la «Unió de Rabassaires» i altres cultivadors del camp de Catalunya confirmen absolutament les nostres afirmacions i els nostres auguris.

Tornarem novament sobre el tema. L'egoisme i l'odi dels daltan creat un conflicte gravíssim. A la seva hora advertirem. Malaudament ja no hi ha remei. Mil llançaments hi ha efectuats fins ara! Se'n produeixen i se'n produiran d'altres. S'han donat els propietaris rurals de Catalunya de l'onada d'amargura, de misèria i de justificat rencor de la qual són responsables? Amb quines raons s'acudirà demà a justificar cap actitud i a demanar cap concòrdia?

S'havia establert una digna legalitat i ha estat trencada per una de les parts interessades. Ella sabrà el què ha fet. Ja veurem qui riurà l'últim.

EN L'ANIVERSARI PROXIM

Germans meus: recordeu-vos de Layret i de Seguí

«...Germans meus de Catalunya, recordeu-vos-en. D'ací a pocs dies es compliran anys de l'atemptat infame i heu d'anar al Cementiri lliure a disposar flors a la tomba del gloriós precursor. Perquè Layret fou un nacionalista convençut i un republicà íntegre.

Aquest any jo no hi podré acudir. Fou el meu mestre, el meu germà, el meu cap. M'estimà tant, que sento remordiment per no merèixer-ho. Porteu-li uns ramells per mi, gravant-hi el meu nom.

I no oblideu que al pis de dalt, a la via immediata superior, es troba la tomba de Salvador Seguí. Reposen un molt prop de l'altre i són a dalt, al cim de la muntanya...»

LLUIS COMPANYYS

antena

«Com es manifestarà el poble a l'obra nefasta dels cedor-radicals-ligatges? Diversos són els actes que han pres categoria d'plebiscit: 8 de setembre, 11 de setembre, actes d'Assemblea. Ara mateix ha dit Ventosa i Calvell que només s'han sol·licitat 100.000 carnets electorals. I el cens depassa els 300.000. No són significatius: totes aquestes dades?»

La nota eufòrica ens ve avui d'aquell gestor que té a la seva sota s'ha pres la seva procedència antideuocràtica, que com a tal que no ja s'apodera del Parlament de Catalunya.

El Butlletí Oficial de la Generalitat acaba de publicar 8 places de metge forense, que hi havia vacants a Catalunya i que l'esquerra no va voler fer-ho per tal d'estudiar la manera de desfer l'anomalia que representa el que un senyor, per fer dos o tres diligències a l'any, cobri 5.000 pessetes.

«Es aquesta l'administració que ens reservem la Lliga i els seus col·ligats?»

Aquell mossèn d'olla i bills que es diu Brunet ha descobert que, de sola mà, recomanem el Carnet electoral.

El perdorem perquè els seus amos i ell ja tenen prou desagradia de saber que totes les dretes juntes no reuneixen més que 80.000 votants. Si, senyors, només són 80.000 els Carnets sol·licitats.

El secretari del Re. Don Fal Conde — aquell que ara ja mitjans dient que els són partidaris de la «sobirania de Jesucrist» — publica una emocionant crida a El Siglo Futuro perquè els margaritos no deixin els fons per a una agència d'informació carlina. «I mai no direu que demanem? Culleres i forquilles! Ara que aquestes han d'esser d'or, per a poder-les vendre o empenyorar.»

A La Veu no li surten els comptes electorals. Sense en Pol a la vora no tenen esma de fer cap vot al que els faci quedar bé. La cosa no es per a menys. Si l'any 1934 la Lliga sola va tenir 126.000 vots i ara, després de l'atzagalada d'octubre, totes les dretes juntes no tenen sol·licitats més que 80.000 Carnets electorals com parlar de l'arrecanament de les esquerres?

Ves per què les dretes s'han completat. I ben completat. Perquè si almenys se'n haguessin sol·licitat més de 150.000 podrien dir que ells conserven els 126.000 i la resta són els únics esquerres que sobreviuen.

Què fer? Com sortir del carteró?

A Madrid, tot manant els financers, l'economia no rulla. Aquells que començaren Azón a repetir al Parlament les frases del miting darrer, ara li donen la raó.

La Lliga té un ministre al Govern. Un governamental hauria de resoldre les coses des del Ministeri i amb la Gaceta a les mans. Ventosa, però, ha tingut una gran idea. Amb el recurs innocent i gens hàbil de la «pregunta parlamentària ha preparat el terreny perquè La Veu pugui dir, el dia de demà, davant el desastre: «nosaltres ja ho tarem dir».

No, senyor Ventosa, això no val. Les solucions al Ministeri, des de la Gaceta.

«Què n'ha fet La Veu d'aquells crics i aquella febre administrativa dels temps de les esquerres? Com és que en el ple darrer de Pic i Pon s'acordaren 60.000 pessetes pel «Touring»? Com justificà els vuit nomenaments de metges forenses de l'Estat? Què diu sobre les 69.000 pessetes aprovades, per sorpresa, per l'Ajuntament amb destí a «Churrerías» electorals?»

«Per què s'installen deu cases electorals (90.000 pessetes) si no més han de servir per a 15 dies?»

30 anys de catalanisme ortogràfic condensats en un autògraf a l'illustre autor de l'Elogi de Catalunya, el el traspass no s'acabà de fer mai. Mentre tant veïem com els milions que a nosaltres ens corresponien s'anaban escament en altres llocs.

Que això ho escrivíem els catalanistes de la quatre dies podria passar. Però el senyor Valles i Pujals?

EL SUBSTITUEIX EL GENERAL BADOGLIO DE BONO ES ASCENDIT A MARISCAL

Roma, 16. — El general De Bono ha estat substituït en el seu lloc de generalíssim dels exèrcits de l'Àfrica Oriental pel cap de l'Estat Major General mariscal Badooglio.

Per a justificar la substitució s'alega oficialment que De Bono seria ascendit.

El general De Bono fou el primer militar d'elevada graduació que es va adherir al moviment feixista i un dels quatre quadrumvirs que dirigiren la marxa dels «camises negres» sobre Roma. Els altres tres foren Benet Mussolini, Bianchi i De Vecchi.

Es relaciona la substitució de De Bono amb la lentitud de l'avancament al front Nord d'Etiòpia.

EL DUCE ASCENDEIX EL SEU FILL VITTORIO A SOTS-TINENT

Roma, 16. — El Butlletí Oficial publica aquest matí un decret ascendint a sots-tinent l'avador Vittorio Mussolini, fill del Duce.

EL COMUNICAT OFICIAL «DIMITINT» DE BONO

Roma, 16. — S'ha facilitat un comunicat oficial que diu així:

«S'ha donat per acabada la missió que havia estat confiada a l'Àfrica Oriental al general De Bono, missió que ha estat portada a cap amb l'èxit i beneplacit de les autoritats centrals. Per això, el rei ha signat un decret en virtut del qual el general De Bono és ascendit al grau de mariscal, essent substituït com a governador general d'Eritrea i Somàlia i comandant en cap de l'exèrcit d'operacions pel mariscal Pere Badooglio, cap de l'Estat Major Central de l'exèrcit italià.»

PROTOCOL

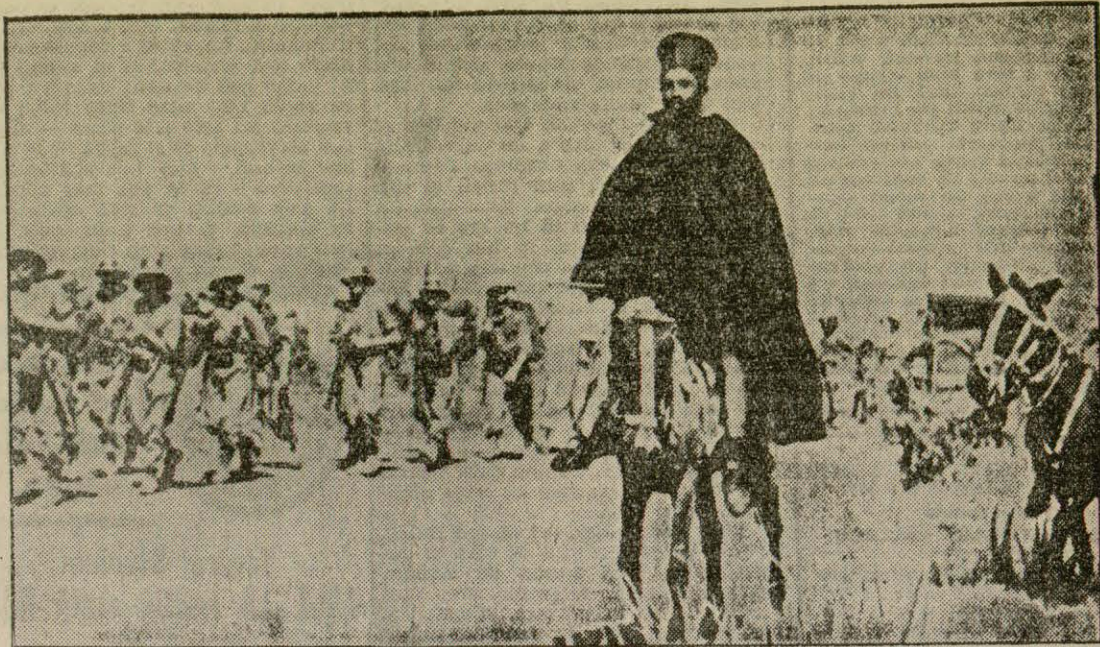
Roma, 16. — L'Agència Stefani declara que el senyor Mussolini ha enviat un telegrama al mariscal De Bono en el qual li diu que ha complert la missió que li fou confiada sota circumstàncies extremadament difícils i que li expressa la gratitud de la nació.

CINQUANTA ASKARIS ES PASSEN ALS ETIOPIS GUERRA DE GUERRILLES AL NORD

Addis Abeba, 16. — Corre el rumor que 50 eritreus s'han rendit amb armes al Ras Seyum.

Els etiops continuen hostilitzant als italians i els impideixen l'avancament dels combats. No s'ha produït encara cap encontre seriós, pel fet que els etiops confien en el temps.

(Passa a la pàgina 6.)



Amb una de les columnes italianes del Sud, marxa un sacerdot copta i el seu seguici, sens dubte per a portar al convenciment dels indígenes la necessitat de sotmetre's a l'invasor

SOBRE LA CARTA MILITAR D'ABISSINIA

Els avions italians han d'inspeccionar la reraguarda de les seves tropes

«Addis, 15 novembre. — (Oficial) Durant el matí nombroses esquadres d'avions italians han efectuat recorreguts cap a l'interior (reraguarda) de la nova línia, els observadors han indicat importants concentracions de forces abissínies darrera l'ala dreta del front (italià) i forts destacaments de guerrillers etiòpics a 30 quilòmetres de profunditat entre Makale i Togora.»

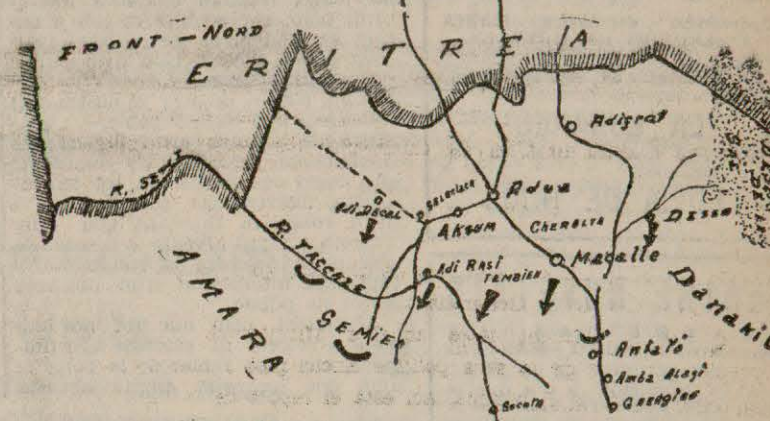
La sola lectura d'aquest comunicat feixista, confirma l'exactitud de les notícies publicades el dia d'ahir per «El diari», relatives als èxits de les tropes del Negus al front del Tigré, on importants partides de guerrillers s'han infiltrat a través de les zones enemigues i es troben operant a reraguarda d'elles impossibilitant els moviments i detinent l'avancament dels seus adversaris en situació molt crítica.

On és el ras Seyum? No seria molt difícil que es trobes ja a l'esquena dels seus enemics disposats a prendre com a efectiu la feble línia de comunicacions que va del front nord a l'Eritrea i no s'ha d'oblidar que al llarg de l'esmentada línia hi existeixen canons ni divisions motoritzades, ni tanques. A les guerres no és el més difícil conquistar i avançar, però la major dificultat consisteix a poder-se mantenir a les posicions que s'han ocupat i a assegurar els enllaços amb les bases

assegurar aquesta regió del Tigré dels atacs enemics per la reraguarda el cos d'exèrcit que operava al desert de Danakil ha arribat a Dessà. El primer cos d'exèrcit s'ha situat a la zona dreta d'aquesta columna (de Dessà) i a l'esquerra de Makale.

El tercer cos d'exèrcit està concentrat a Adi Ras a l'altura del riu Tazazé. La quarta columna no ha pogut ultrapassar el Letit i es dirigeix cap a Makale per tal de reforçar aquella part del front.

Al sector de l'Ogaden, tot el que es digue en el darrer article del dia s'afirma ferm mentre no es demostrï el contrari; no s'han de posar en dubte les victòries dels sol-



La situació dels dos exèrcits en el front Nord d'Etiòpia

cor d'Alhucemas però correu que Abd-el-Krim més feble atacà la línia de proveïment dels espanyols i vingue la desfeta. El mateix que ocorrerà a les columnes del general Bono.

Els darrers telegrames rebuts de Roma demostren la realitat dels tets anunciats en la nostra crònica d'ahir. Diuen el següent: «Un cos d'exèrcit format per indígenes està netejant la regió conquistada, venent la resistència dels enemics. Han resultat morts el comandant Aïde del Monte i altres oficials. En l'actualitat els abissínies reuneixen les seves forces i han escollit el punt més dèbil de la línia italiana per a lluitar la batalla.» (Roma, 14 i front del Tigré. Estat Major).

Hi ha encara qui dubti de la superioritat tàctica dels abissínies? Han passat de la defensiva tàctica a l'ofensiva estratègica i els italians, al contrari, es limiten a defensar-se.

ELS COMUNICATS OFICIALS

Els italians confessen uns cent baixes. Això vol dir que deuen ésser moltes més. Per tal que els lectors es facin carrec del que són les declaracions oficials valga a contar un cas que he presenciat:

En una de les operacions en què vaig prendre part a la guerra de l'Àfrica (espanyola) després de l'acció en trobava ferit en una llitera a la porta de la tenda de campanya del cap de columna i vaig sentir perfectament la conversació que sostingué el general amb l'alt comissari en la qual li donava compte de l'ocorregut.

«Ja s'ha acabat tot — deia — ha arat bé, per des que les unitats entraven no m'han lliurat la relació de baixes. Han estat pocs: i gairebé otes de soldats indígenes.

Doncs bé, l'operació resultà duríssima. En el moment que les unitats entraven, l'enemic situava el campament, varem deixar damunt del camp ferits i morts sense recollir. El meu «tabore» comptava amb onze oficials, tots resultaren ferits i en forma semblant, sofrien les mateixes baixes, totes les altres unitats.

LA SITUACIÓ DELS ITALIANS AL FRONT NORD

La columna d'indígenes (vegis el mapa) a la zona de Cheralat, dedicada exclusivament a la lluita per l'existència, o el que és el mateix per

(Prohibida la reproducció)

LA VISTA DE LA CAUSA CONTRA LARGO CABALLERO

Ajornament

Madrid, 16. — L'ex-fiscal de la República, senyor Gallardo, ha elevat un escrit al Tribunal Suprem, demanant que s'ajorni la vista de la causa contra el senyor Largo Caballero, que havia de celebrar-se el dilluns, dia 18, per tal que el nou fiscal de la República pugui fer-se càrrec de l'assumpte.

La Sala ha accedit i la vista es celebrarà la setmana pròxima, en data encara no assenyalada.

ANTONI ESPINA DIU QUE EL FEIXISME S'HA APODERAT DE BILBAO

Després de la condemna

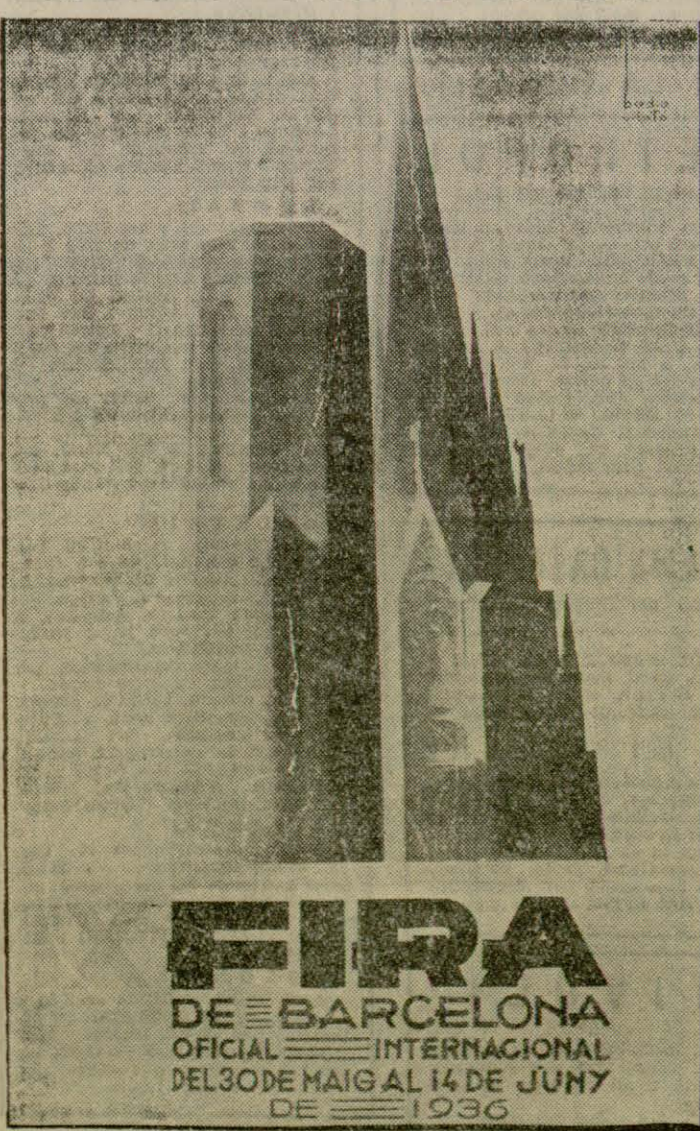
Madrid, 16. — El periodista senyor Antoni Espina, paït de la seva recent condemna, ha dit: No he estat jo solament el perseguit per la reacció a Bilbao. «El Liberal», òrgan de les esquerres, sofria diàriament les seves conseqüències. Lluís Plaza, Jeronim Zuazagaita i altres més saben el que és allà la lluita i la pressió. Els homes d'esquerra senten la vexació de veure com es desfa en aquell ambient l'obra del primer bienni de la República i com el feixisme alemany i italià s'han fet els amos d'aquella terra i fan el que volen.

A mi em va denunciar un senyor consol d'Alemanya per suposades injúries al dictador alemany en un article titulat «El cas Hitler». Demanà que fos castigat, i sem va castigar; si hagués demanat que se m'afusellés potser ho hauria aconseguit. L'autoritat de l'esmentat consol és a Bilbao omnímoda. Tot hom s'equivoca llevat el consol d'Alemanya. El meu advocat defensor no pogué aconseguir res i vaig anar a la presó. Suposo que aviat es veurà l'assumpte al Suprem.

El premi del concurs de cartells anunciadors de la IX Fira de Mostres de la nostra ciutat, original de Badia Vilató

(Foto, Centelles)

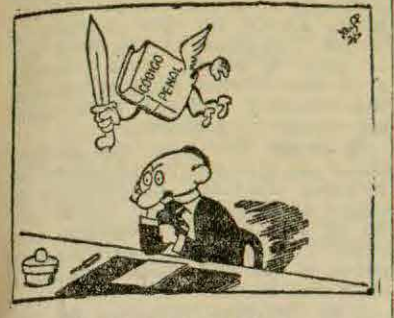
LA FIRA DE MOSTRES DE BARCELONA



la humanitat

EDITORIAL LLIBERTAT S. A.
Redacció i Administració
Ronda Universitat 25
Tel. 22122

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Barcelona, un mes 550 otes
Fora, un trimestre 1050 »
Amèrica Llatina i Portugal, un trimestre 1350 »
Altres països un trimestre 2750 »



«TIEMPOS NUEVOS»
La muga del periodista
(De «La Libertad»)



«PIDIENDO LA PROTECCION DIVINA»
«Tengo los días justos para leer una novena a Nuestra Señora de las Crisles»
(De «El Liberal»)



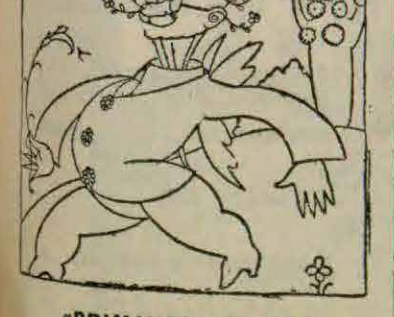
«DEL LLAMAMIENTO»
EL OBRERO. — Si ellos se apropiaran el calificativo de clases productoras del país, yo ¿qué papel represento?
(De «El Diluvio»)



«DECLARACION IMPORTANTE»
Y contando con el apoyo de todos vosotros, continuaré en el banco.
(De «Política»)



«LEYENDO EL PERIODICO»
Las derechas siguen desarrollando su programa. En Vélez Málaga han sido desahuciada una escuela de niños.
(De «Heraldo de Madrid»)



«PRIMAVERA CRONICA»
Yo soy siempre el amo, sin trapelo, sin pelo y a contrapelo.
(De «El Sol»)

LA PREMSA

Desigualtat de tracte

Aquest és el títol de l'editorial de El Diluvio. I aquest el text:

«Para el próximo domingo había anunciado en la plaza de toros Monumental un mitin cívico, en el que había de tomar parte el señor Gil Robles.

Por no poder venir a Barcelona el día 17 el jefe de Acción Popular, el acto de propaganda que ha de celebrarse en la Monumental se aplaza para el día 24.

Nada tenemos nosotros que oponer ni objetar a esa manifestación ruidosa que intentan las derechas.

La calle es de todos los ciudadanos y tan perfectamente lícitos, mientras se desenvuelven en el terreno legal, nos parecen los actos que realizan unos partidos como otros.

En cuanto al proyecto ahora por los correccionales del señor Gil Robles, solo se nos ocurre sugerir que los que lean el anuncio del mitin popularista pensarán que en Barcelona no se da a todos los sectores políticos igualdad de trato.

Efectivamente, hace poco intentó la Esquerra un recuento de sus electores en el circulo taurno mas capaz de nuestra ciudad, y no consiguió para ello el aplacito de las autoridades.

También la Confederación Nacional del Trabajo quiso congregar sus masas en la Monumental, y del mismo modo le fue negada la venia a propósito tan inocente.

Ahora la Ceda rescata esos travesados proyectos, y como los hombres de Acción Popular mantengan el acto organizado por sus correligionarios catalanes tendrá lugar en la indicada fecha.

No protestamos contra tan patente desigualdad de trato. Nos limitamos a registrarla y a constatarla y dejamos los comentarios al lector.

Nosaltres si que en protestem.

Un comentari ben just de La Publicitat:

«A Catalunya les dretes porten l'extraneïtat a causa de veritable inconsciència. La campanya a favor del carnet electoral els fa perdre el seny, fins al punt que ara han començat a anunciar unes eleccions per a ací a poc temps. La seva insensatesa no té límits. Si tanta pressa tenen, ¿per qué no les convocaven per a aquest mes, tal com disposa la llei municipal catalana vigent? ¿Qui els ho impedia? La nota del ministre de la Governació sobre la notificació del Consell de la Generalitat ajornant les eleccions municipals era ben clara: reconeixia que en aquesta qüestió la iniciativa competia exclusivament al Govern de Catalunya. ¿Que vol dir, doncs, aquesta impaciència, que és una fúria i una altra absurditat? Si és un recurs per a estimular la difusió del carnet electoral, demostra que ni entre els seus addites el document ha fet gaire foror. Si a hores d'ara només n'hi ha cent mil de sol·licitats o expedits, cal reconèixer que els electors dels partits que menen la campanya no s'han atregat gaire per proporcionar-se'l, malgrat totes les barbaques escampades per Barcelona amb aquest objecte. Si el cens electoral de la ciutat passa de sis-cents mil inscrits, els carnets cursats fins ara no representen ni el vint per cent del total d'electors. El resultat és ben poc brillant, realment, però dubtem que el puguin millorar posant en joc recursos de tanta infelicitat com és el de donar per a molt properes unes eleccions municipals, que els són els més interessats a situar-les en un futur ben remot.»

L'ex-seminarista Manuel Brunet escriu a La Veu de Catalunya:

«Tot hom ha de reconèixer que el conseller de Governació, senyor Jover Noguera, ha donat tota mena de facilitats perquè el públic pugui adquirir el carnet electoral. Doncs, «la Humanitat» fa broma, no solament amb les disposicions del conseller de Governació, sinó també amb el carnet electoral.»

I és clar, home! Doncs que es creia el distingit ex-seminarista? Que ens havíem de prendre el gestor seriament? Va al senyor gestor —passi l'eufronisme— ni el senyor Brunet, ni cap dels patriotes catalanistes de la Lliga.

Cal que e públic estigui en guàrdia contra aquesta maniobra dels esquerrans. Mentre «la Humanitat» escarçanya dient que... és despatxen carnets, circula entre la gent d'esquerra la consigna d'anar-lo a demanar entre el 20 i el 30 de mes, sense fer soroll.

Suposem que, en escriure això, el distingit ex-seminarista sap que menteix. I suposem que sap que mentir és una vilesa.

Pero, vaja, la gent no es deixa enganyar pels ex-seminaristes de la «catalanista» Veu de Catalunya.

El «solitario»

Així es com El Siglo Futuro, diari d'ultradretes, anomenen el senyor Chapaprieta:

«A pesar de todas las declaraciones tranquilizadoras de los ministros y de los políticos que participan mas o menos directamente en el Gobierno del señor Chapaprieta, la situación política no se aclara. Cada día es un tropiezo, a cada momento surge una dificultad y cada instante ofrece una nueva faceta que, lejos de dar facilidades a los propósitos del bloque, hace mas imposible la realización del programa al que ha adscrito su vida el «solitario» presidente del Consejo.»

Un balanç tristíssim

El Sol ja el balanç del segon bienni. Balanç tristíssim, a base de claudicacions, persecucions, desvirtuació de la República.

«Que obra de utilitat nacional han realitzat, aparte de servir de sedante a anteriors convulsions? ¿Que problema vital del país han resolt? Dugranlo los miles de obreros en paro forzoso; algiano los millares de agricultores que tienen en los trojes los trigos inventados de sus cosechas; algiano los industriales que tienen sus fábricas reducidas a un tercio de producción; digiano los comerciantes que han tenido que traspasar sus negocios o simplemente cerrar sus tiendas.

Una amnistia. ¿Es eso todo, una amnistia marcadamente, exclusivamente perdistista?

Toda la labor de estas Cortes ha consistido en derogar las disposiciones que habían votado las anteriores Cortes constituyentes, como si no debieran existir una obligada continuidad legislativa y como si el Parlamento fuera el nuevo mito de Fenelope, tejendo su tela de noche para deshacerla durante el día.

Jamás Cortes algiano tuvieron via libre como estas. Se ausentaron de ellas las oposiciones más batalladoras.»

Les dretes a Catalunya

Un comentari ben just de La Publicitat:

«A Catalunya les dretes porten l'extraneïtat a causa de veritable inconsciència. La campanya a favor del carnet electoral els fa perdre el seny, fins al punt que ara han començat a anunciar unes eleccions per a ací a poc temps. La seva insensatesa no té límits. Si tanta pressa tenen, ¿per qué no les convocaven per a aquest mes, tal com disposa la llei municipal catalana vigent? ¿Qui els ho impedia? La nota del ministre de la Governació sobre la notificació del Consell de la Generalitat ajornant les eleccions municipals era ben clara: reconeixia que en aquesta qüestió la iniciativa competia exclusivament al Govern de Catalunya. ¿Que vol dir, doncs, aquesta impaciència, que és una fúria i una altra absurditat? Si és un recurs per a estimular la difusió del carnet electoral, demostra que ni entre els seus addites el document ha fet gaire foror. Si a hores d'ara només n'hi ha cent mil de sol·licitats o expedits, cal reconèixer que els electors dels partits que menen la campanya no s'han atregat gaire per proporcionar-se'l, malgrat totes les barbaques escampades per Barcelona amb aquest objecte. Si el cens electoral de la ciutat passa de sis-cents mil inscrits, els carnets cursats fins ara no representen ni el vint per cent del total d'electors. El resultat és ben poc brillant, realment, però dubtem que el puguin millorar posant en joc recursos de tanta infelicitat com és el de donar per a molt properes unes eleccions municipals, que els són els més interessats a situar-les en un futur ben remot.»

CONCURSOS

Fins el dia 23 dels corrents, a les dotze en punt, podran esser lliurats al negociat d'Obreres Públiques d'Exampia (segon pis de la Casa Consistorial) notes de preu, per seprar, per tal d'opiar als següents subministraments, segons les condicions que es troben de manifest en la dita dependència:

—Roba d'uniforme per al personal de vigilància de jardins i guarda-passos d'Exampia.

—Cine mil cobertes impreses d'expedients.

—Adquisició de lubricants per a les màquines i aparells dels serveis viaris.

—Adquisició d'efectes de precaució per a les brigades dels Serveis de Paviments.

—Per al subministrament de cincent ganxos destinats al servei de matança de l'Escorxador, l'Ajuntament.

Cada dia més difícil

Es ja la situació del bloc governamental. El Liberal, comentant aquesta precària situació, escriu:

«La situación se hace cada día mas imposible. Vemos difícil, casi imposible, que haya presupuestos. Y si no ha de haberlos, porque estas Cortes no son capaces de votar una reforma tributaria que lesione en una milésima de duro a los millonarios. Si no ha de haber presupuestos, ¿a que se espera?

«Es que convienen al régimen los espectáculos que se están dando en el Parlamento en esta segunda etapa parlamentaria?

«¿Inconscientemente, no?

«¿Pues a disolver ya de una vez? ¿Y que sean las urnas las que ecaucen lo que está desbordando?»

Una pregunta

Copiem de La Libertad de Madrid, el solt següent:

«Tampoco se designo en el Consejo de ayer la persona que ha de desempeñar el Gobierno de Catalunya. Sigue, pues, la interinidad del presidente de la Audiencia, señor Alonso.

Por cierto que esta interinidad se presta a comentarios justificados.

Se dice, por ejemplo: —Si se ha procurado entregar la regencia de Catalunya, hasta tanto que se haga la designación en propiedad, a una alta figura de la Magistratura, ¿se ha olvidado que en el territorio catalán, sobre el presidente del Tribunal de Casación?

Luego en la respuesta se recuerda que el presidente del Tribunal de Casación es don Santiago Guver, catalán por su nacimiento i republicano perseverante por su tradición, y la suspicacia llega a insinuar el temor de que estas condiciones del reto ministrado ayañan dificultad que recaiga en el interinidad...»

CONTINUA LA DESFILADA DE CANONGES A L'ALCALDIA

Ha complementat a l'alcalde interí senyor Jaume de Bofarull, el canonge arxiprest de la Catedral Basílica, Reverend senyor Tejedor.

També l'ha visitat la senyoreta Aurelia Píera, de l'Associació d'Auxiliars de Farmàcia.

ELAS & RUCS

CAMISERS
BATES, GUANTS, BUFANDS, VESTITS I MITJONS LLANS
PORTAFERRASSA, 24 i 26
FONTANELLA, 16

ELS QUE MOREN

La senyora Maria Badosa i i Guardiola

Ahir al mati deixà d'existir a la nostra ciutat la senyora Maria Badosa i Guardiola, germana del nostre bon amic Pere, i mare del doctor Alfons Olivé, també bon amic nostre.

Amb tan dolorós motiu la família Badosa ha rebut moltes demostracions de condol i d'afecte, a les quals unim la nostra.

EL TREBALL

Anunci de vaga dels transports mecànics i per carretera

S'acosta el moment en què, si el Govern de la República no procedeix d'una manera senyosa i justa, a orientar les aspiracions dels autotransportistes, i no derogar els decrets que, d'una manera tan injusta, gravarien els esmentats transportes, si s'arribava a aplicar, s'anirà decididament a la vaga general d'autotransports per carretera.

Avui ja és un fet la decisió d'anar a la vaga. La Federació Industrial d'Autotransportistes de Catalunya ens prega la publicació de la nota següent, en la qual i d'acord amb les seues venguts, s'anuncia ja la vaga general del ram:

«Les entitats de vehicles de tracció mecànica de Catalunya, seguint les instruccions dictades pel Comitè Central d'entitats d'autotransport d'Espanya i de conformitat amb els acords presos a l'Assemblea Nacional de Saragossa i concretament amb la conclusió quarta, han presentat a les autoritats governatives de Catalunya, l'annunci de vaga general de taxis, camions i autocars, o sigui tot el ram compres per l'auto-transport, per al dia 26 d'aquest mes, per tal de donar compliment al text de l'article 2º de la llei d'Ordre Públic del 28 de juliol del 1933 i als articles 5 i 6 de la vigent llei de Col·ligacions.

L'atur es farà extensiu, l'esmentat dia, a tot Espanya, com a protesta per les recents disposicions que impossibiliten el transport mecànic per carretera.»

Cal tenir present que els interessos dels autotransportistes són els interessos de tots, en general. L'augment de les tarifes de transports tendeix com a fatal conseqüència un augment en el cost de la vida, principalment dels queviures més necessaris a les llars treballadores. Cal esperar que els que tenen el deure de vel·lar pels interessos generals del país, reconeixen la raó que assisteix a tots els elements proletaris i rectifiquin el que calgui per a evitar possibles perjudicis al poble en general.

Els diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya, junt amb els de les esquerreres espanyoles, s'han posat, una vegada més, al costat de la raó i de la justícia i fan a Madrid totes les gestions que estan al seu abast per a la defensa dels interessos que han estat atacats, que són els interessos generals del país.

Si s'arriba, doncs, a anar a la vaga, que el poble sapiga que s'ha fet el necessari per a evitar-la i que, si cal, capar aquesta arma extrema, la culpa no és dels que estant obligats a vel·lar pels seus interessos, veuen, també, pels interessos de tots. Si cal, ainar a la vaga, les dretes governants hauran demostrat una vegada més els límits de la seva capacitat.

NOU CONFLICTE DEL RAM DE L'AIGUA?

Pa dies que hi ha un manifest manifest entre els obrers del ram de l'aigua. Es tracta no res menys que d'una maniobra planejada a la conselleria de Treball per a fer tornar a la feina els elements dels sindicats lliures que en foren foragitats a l'adveniment de la República del 14 d'abril.

El dia d'ahir fou d'un gran nerviosisme entre els obrers del ram de l'aigua. Molts d'ells foren objecte de persecucions i d'atemptats durant els anys en què Martínez Anido i Ramon Sales eren els amos de Barcelona; altres tenen familiars seus al cementiri des del temps en què el «llibre» dominava el carrer. Amb l'adveniment de la República els obrers del ram de l'aigua es creuen que podrien treballar en pau i tranquil·litat, i que el mal temps s'ha acabat. Ara els homes de la Ceda volen demostrar el contrari.

«Es que les dretes pretenen fer revivir els fets anteriors a la dictadura del 1923? En la vinent edició pararem, si ens és permès, més extensament de la situació creada entre els obrers del ram de l'aigua.

DECLARACIONS DEL CONSELLER GESTOR DE TREBALL

Encara que el conseller gestor de Treball no ha contestat les preguntes que li feren ahir, en la conversa que va celebrar al mirador amb els periodistes va manifestar el següent:

«Els funcionaris dels Jurats Mixtos ja fa tres mesos que no cobren, i com que no pot prolongar-se aquesta situació, el conseller de Finances anticiparà la quantitat necessària per a fer aquests pagaments. Aquests condonaments venen a temps del senyor Estadella, que va originar un retard de sis mesos. Les nòmies són tramessas a Madrid, i els nous funcionaris, per a poder cobrar, han de trametre la corresponent docuència. El cas d'ara no es repetirà, perquè ja ha estat aprovada la valoració de serveis del departament de Treball.

Nosaltres en parlarem novament.

NOTES MUNDIALS

El resultat del pla econòmic dels Estats Units

Continua el desequilibri: la reabsorció dels obrers parats no és equivalent a la intensificació dels negocis

Tot i que la major part dels observadors que segueixen la marxa del pla econòmic dels EE. UU. opinen que cal esperar encara uns sis mesos per a poder formar un criteri més definitiu, no deixa d'esser molt significativa la persistència del desequilibri existent amb marcada continuïtat, entre la intensificació dels negocis i la reabsorció dels obrers en atur forçats.

Les conclusions de les observacions fetes fins al dia d'ahir poden concretar-se com segueix:

Primera. Els beneficis capitalistes han augmentat.

Segona. El poder adquisitiu de les famílies de bon tros en la mateixa masses treballadores no ha augmentat proporcionalment.

Tercera. La part del salari proporcional al valor de la producció disminueix.

Quarta. Com a resultat del remarcat en la tercera i quarta conclusió, l'estat realment de poca importància la reducció de l'atur forçat.

Les manifestacions anteriors venen confirmades per les xifres publicades

	1932	1934
Vehicles venuts (unitats)...	563.000	1.240.500
Cost de la producció per vehicle (dòlars)...	767	604
Guany pels obrers		
Número d'obres ocupats...	116.000	191.000
Salari anual mig (dòlars)...	1.233	1.377
Total anual de salaris (1.000 dòlars)...	143.255	263.204
Guany de la companyia		
Benefici per vehicle (dòlars)...	0'29	76'40
Benefici total net (1.000 dòlars)...	165	94.769
Guany dels compradors		
Preu mig dels vehicles (dòlars)...	767'90	680'25
Augment de la producció		
Vehicles construïts per obrer (unitats)...	5	6'5
Valor produït per obrer (dòlars)...	3.722	4.414

Enim, doncs, un exemple ben clar. La xifra de vehicles produïts ha estat més del doble; el cost de producció de cada vehicle s'ha reduït de 163 dòlars, amb una economia total de 200 milions de dòlars i un augment de beneficis de 94 milions. Els dividends que es varen pagar als accionistes foren augmentats d'un 10 per cent. Per als compradors, la reducció ha representat un benefici de més de 100 milions. I per als obrers? És innegable que els obrers han obtingut també avantatges. El nombre d'obres que varen trobar treball en l'empresa fou de 79.000, el seu salari anual tingué un augment de 144 dòlars i el volum total fou de 129 milions de dòlars a l'any. Això demostra clarament un augment

DEULOFEU

Darreres novetats en: CAMISERIA, CORBATERIA, GENERES DE PUNT, IMPERMEABLES, BATES I BATINS
Preus limitadíssims
Call, 30, plaça de la República, 3 i Rambla de les Flors, 4. — BARCELONA

del poder adquisitiu, altament favorable als resultats de l'experiència, però, és que això vol dir que els obrers han tingut en els beneficis de l'augment de producció una part igual a la intensificació de la matèixa?

Mirem novament les dades detallades i veurem que mentre el nombre de vehicles construïts augmentava d'un 120 per cent, el nombre d'obres que retornaven al treball era solament equivalent a un 64'5 per cent. El valor total de la producció era augmentat en un 90 per cent; els guanys dels obrers foren equivalents a un 84 per cent. L'augment dels salaris individuals fou d'un 11'6 per cent; l'augment del valor produït per cada obrer fou d'un 18'5 per cent.

I així tenim, doncs, un exemple ben clar del desequilibri existent entre la intensificació dels negocis i la reabsorció d'obres parats.

L'exemple esmentat és encara molt favorable pels obrers, i més si considerem que totes les dades provenen d'empreses capitalistes. La major part d'exemples ens donarien diferents encara molt més accentuades, sobretot tenint en compte les reaccions patronals dels darrers temps, que han tingut com a conseqüència la invalidació jurídica de la N. R. A.

Per tal que els resultats puguin esser definitius, caldrà encara aplicar des mesures indispensables: la disminució d'hores de treball i un augment de jornals. Cal que els beneficis dels treballadors vagin a germanats amb els avenços de la tècnica.

Focs de Bengala

L'ALCALDE BORREGO

No pue pas estampar, perquè no em deixarien, l'opinió q' en mereix l'afirmació «calderoniana», que no es pot elegir alcalde perquè no hi ha un governador general que ratifiqui la seva confiança als consellers gestors, etc., etc.

«On hem arribat!... Amb aquesta bona fe que entre el 12 i el 14 d'abril ens creiem haver eliminat semblants toxines dels nostres organismes representatius!... I vivim exaltats i ual que visquem entre els anys 1923 i 1929. Pendent del caprici o l'arbitrarietat; esclaus de voluntats que no són precisament la nostra. Act dues o tres clienteles es juguen l'alcaldia com si fos la tònica de Crist. Aquell que ni de prop ni de lluny no es consultat és el Poble, propietari de la tònica...»

Per a mi... hi ha problema. Ni pels meus amics i lectors. Sabem perfectament que l'alcalde de Barcelona i quins en són els consellers-regidors. El que cal és que quan tornin als seus llocs, legítims, sapiguem rebre-los-hi per tal que mai més no puguin ningu desposseir-los. Recordem amb quina facilitat, l'estraperlista Salazar Alonso va desfer com terrossos de sucre milers d'Ajuntaments del 12 d'abril.

Pel que ja al problema de què a de regir-nos, governativament, la Casa Gran, podem esperar Nadal i manllevar als «Pastoretas» l'alcalde Borrego.

J. T. FRANCES

DIABETICS

per la vostra salut compreu els aliments garantits de la

CASA SORRIBAS

Llúria, 62 (entre Consell de Cent i Arago)
Salmerón, 222
Manso, 72 (davant del Mercat)
Aliments especials per a delicats de l'aparell digestiu, infància, etc.

A LA SALA MOZART

El senyor Joan Vila inaugura, dijous passat, un curs de cuina

El professor de l'Escola d'Ensenyament Domèstic de la Generalitat de Catalunya, senyor Joan Vila, inaugura dijous passat, a la Sala Mozart, el curs de cuina organitzat per l'A. C. k. l. S. i que seguirà tots els dies de 5 a 7 de la tarda al mateix local.

Una nombrosa concurrència, assistida a la primera lliçó i sortí satisfeta dels importants coneixements pràctics que el professor exposà.

Després de fer, davant els assistents, diversos plats de cuina i de rebosteria el senyor Vila, procedí a substar entre els concurrents les esmentades menges elaborades. La idea no cal dir que satisfé l'element femení.

LA REGLA

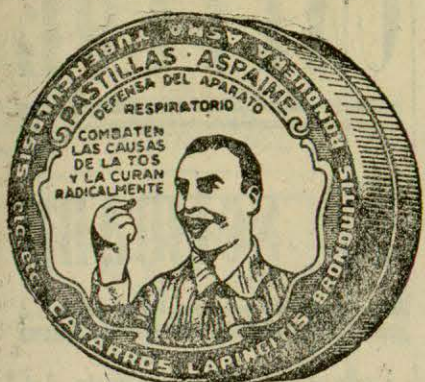
suspensa tornarà ràpidament amo les famoses PERLES FEMI

HOTEL DE VENDES, S. A.
PELAI, 8
Presenta la més extensa col·lecció de
CAPELLS DE SENYORA
Alta qualitat i fantasia a preus de veritable ocasió.
No deixeu de visitar aquesta nova secció

ABRICS
CASARRAMONA
HOSPITAL, 23
Abrics home 58,80 y 100 ptas.
Abriguets nen extens assortiment desde 16⁵⁰ ptas

DIABETICS
per la vostra salut compreu els aliments garantits de la
CASA SORRIBAS
Llúria, 62 (entre Consell de Cent i Arago)
Salmerón, 222
Manso, 72 (davant del Mercat)
Aliments especials per a delicats de l'aparell digestiu, infància, etc.

PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME



PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME



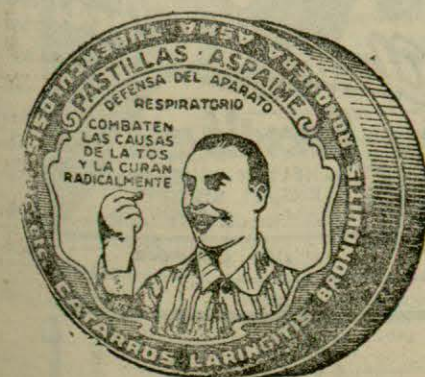
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME



PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME



PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME



PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME

COMPOSICIO:

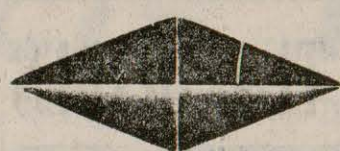
Sucre llet b., 5 cgr.; extracte de regalèssia, 5 cgr.;
extracte de diacòdio, 3 mmgr.; extracte de medulla
de vaca, 3 mmgr.; Gomenol, 5 mmgr.; sucre mento-
anizat, quantitat suficient per a una pastilla

PASTILLES ASPAIME

GUAREIXEN RADICALMENT LA TOS

perquè combaten les seves causes:

**Catarros, Ronqueres, Angines, La-
ringitis, Bronquitis, Tuberculosi pul-
monar, Ofec i totes les afeccions en
general de la Gola, dels Bronquis
i dels Pulmons**



Les PASTILLES ASPAIME superen totes les conegudes per llur composició, la qual no pot ésser més racional i científica, de gust agradós, i són les úniques en les quals està resolt el transcendent problema dels medicaments balsàmics i volàtils, que es conserven indefinidament i mantenen íntegres llurs meravelloses propietats medicinals per a combatre, d'una manera constant, ràpida i eficaç, les malalties de les VIES RESPIRATORIES, que són causa de TOS i de sufocació

Les PASTILLES ASPAIME són les receptades pe's metges.
Les PASTILLES ASPAIME són les preferides pe's pacients.
Exigiu sempre les legítimes PASTILLES ASPAIME i no admeteu substitucions interessades d'escassos o nuls resultats.

Les PASTILLES ASPAIME es venen a UNA PESSETA LA CAPSA, a les principals farmàcies i drogueries; juntament, es lliura una mostra molt còmoda per a portar a la butxaca

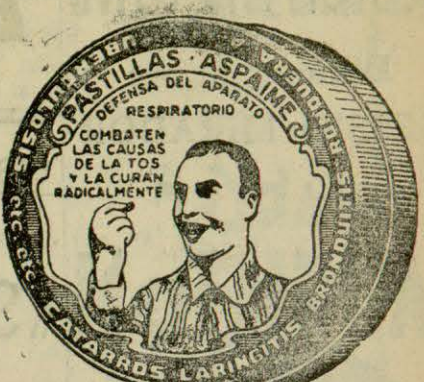
Especialitat farmacèutica del Laboratori Sokatarg

Oficines: Carrer del Ter, 16 - Telèfon 50791 - BARCELONA

NOTA IMPORTANTÍSSIMA:

Per a demostrar i convèncer que els ràpids i satisfactoris resultats per a guarir la TOS, mitjançant les PASTILLES ASPAIME, no són possibles amb llurs similars, i que en l'actualitat no hi ha altres pastilles que puguin superar-les, el Laboratori Sokatarg trameta gratuïtament una capsula-mostra de PASTILLES ASPAIME a les que ens trametin aquest anunci retallat, acompanyat d'un segell de correus de cinc cèntims, posat tot dins d'un sobre franquejat amb dos cèntims

PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME



PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME



PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME



PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME



PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME



PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME
PASTILLES ASPAIME

Esdeveniment d'art
COLISEUMDilluns, nit, en
SESSIO MIRADOR**CHARLES LAUGHTON**

Es un film Paramount

Director: LEO MAC CAREY

Nova York, París i
Londres qualifiquen
aquesta supercomèdia

de

PUR CHARLOTCompleten el progra-
ma el documental
Paramount**VARIACIONES ECUESTRES**

la pel·lícula retrospectiva

"VARIETATS MIRADOR"Un formidable di-
buix de Popeye el
Mariner**EL HOMBRE DEL TRAPEZIO**
i la REVISTA PARAMOUNT
d'Actualitats Mundials

Avui, darrer dia de

**CLIVE DE LA INDIA****COLISEUM**

Avui, Matinal popularíssima

a 1 i 2 ptes. butaca

**SHIRLEY TEMPLE****LA PEQUEÑA CORONELA**

amb

Lionel Barrymore

Extraordinari

no és una paraula.

Es la justa expressió

d'aquest gran film

de Shirley Temple.

EL CINEMA

LES ESTRENES

UN EXIT

**«SUCEDIO UNA VEZ»,
al Maryland**Director: Gregory La Cava.
Interprets: Claudette Col-
bert, Maryn Douglas i la
petita Edith Fellows. Produ-
ctor: Columbia.

Hem de convèncer que els ameri-
cans no tenen rival en aquest gènere
de comèdies. En efecte, el que,
en mans dels europeus, hauria es-
devingut una pel·lícula poc-sota i pe-
sada, en mans dels americans resulta
una de les més belles comèdies de
que hem gaudit aquesta temporada
en un cinema d'exclusivitat. Tenim
ja el precedent de «Sucedio una ve-
z», interpretada per la mateixa ac-
triu i «El lito dravado», també amb
Claudette Colbert. L'argument d'«Sucedio una ve-
z» és ben poqueta cosa, però
el realitzador, amb la seva concep-
ció de l'escena cinematogràfica i la
seua manera delicada de lligar-les,
amb l'anul·lació de tot el que podria
representar una història, en construeix
unes pel·lícules encisadores per la seua
espontaneïtat, pel seu optimisme
encomanador, per la mobilitat inter-
ior i exterior absolutament absents
de la producció europea que reix
mes aviat en assumptes de més pro-
funditat.

El cas torna a repetir-se, ara, amb
«Sucedio una vez». I el director es
ara Gregory La Cava que posa en
pràctica amb aquest film les matei-
xes concepcions del cinema que
tenen Frank Capra i Wesley Ruggles,
o que, almenys, ens han demostrat
tenir amb aquesta dos films dels
quals hem parlat.

Exactament com en aquells, l'as-
sumpte d'aquesta pel·lícula és gaire-
bé insignificant. Ah! Però hi ha la
manera de construir-la, la manera
d'establir el rítid cinematogràfic ex-
traordinari, el més gran partit de to-
tes les situacions que compon l'ar-
gument, usant de la sátira, de la

mes fina ironia en tot moment. Amb
això, l'argument d'insignificant re-
sulta una cosa solida plena d'interès,
que la veure's amb gran atenció des
del principi al final, que és la visio-
nar amb el somriure als llavis i que
sovint obliga a la més franca rialla.
D'obtenir això en una comèdia, re-
presenta un triomf absolut i, per
tant, Gregory La Cava pot apuntar-
se un exit ben legítim.

Val a dir que a l'inici de l'obra
seu existien certes vacil·lacions.
Abans no ens trobàvem situats i, per
tant, preparats per a gaudir de la
intenció de moltes situacions, de la
ironia de moltes escenes, passarem
una bona part de la pel·lícula. Però,
després, es quan aquesta, amb la seua
lleugeresa, amb el seu cinisme i la
seua gràcia inimitable se'ns em-
porta agradablement i aleshores la
diversió és completa. La segona me-
tat del film és decididament molt su-
perior a la primera, però, en conjunt,
es tracta d'una excel·lent comèdia
que havia de merèixer i mereixia
la més completa i decidida aprova-
ció del públic.

Claudette Colbert, com en les se-
ses anteriors produccions escena-
dres, realitza una creació admirable.
Francament considerem aquesta ac-
triu com una de les valors més so-
lides i legítimes de l'art cinematogrà-
fic. Ningú com ella no posa tanta ca-
lor en els seus personatges, sigui la
que sigui la seva psicologia i sigui,
com ella no els interpreta amb tanta
naturalitat. I es clar, tampoc ningú,
com ella no ens obliga a una tan pro-
funda comprensió amb els seus per-
sonatges. Llámame que acti no tro-
ba la replicació adequada en un actor
de més categoria que no pas el que
se li ha procurat!

Josep SAGRE

«EL BAILE DEL SAVOY»Producció de la Universal ale-
manya. Música: Paul Abra-
ham. Interprets: Gitta Alpar
i Hans Jaray.

L'opèra «El ball del Savoy», ha
estat prou divulgada pel teatre per-
què mereix l'atenció dedicada pel
públic a que el cinema amb els
seus amplis mitjans, «havia» esta-
blert la seva adaptació. A mes, els
agradables aires de la música del
famos Paul Abraham, alguns dels
molt populars, ens feien suposar
que l'èxit de la pel·lícula, almenys
l'èxit comercial, era cosa segura.

A l'«Urquinsona» ha tingut lloc la
seua presentació i hem de creure
que tots aquells que són coneix-
dors de l'opèra no podran pas
resistir la temptació de veure-la en
imatges espectaculars, amb un
lloc més ampli i una escenificació
adequada, atractiva per la seva
grandiositat i el seu luxe.

La construcció de la trama ens
descobreix tot seguit el seu origen.
Les animes no han sabut do-
minar aquells leugers, amb els
agilitats, ni aquella frescor que el
cinema exigeix i, es clar, l'ancoratge
se'n ressent forçat. De totes mane-
res, sobre certa pesadesa de des-
envolupament hi trobem sovint es-
cenes força originals, que realitzen
l'interès Especialment cal remarcar
aquelles escenes de gran efecte,
aquelles quadres de revista d'impe-
cable composició, de gran origina-
litat, en els quals la música hi té
un paper preponderant.

Molt apreciables també aquells
altres moments lírics, Gitta Alpar,
amb la seva veu meravellosa, amb
el admirable gust, interpreta al-
gunes cançons de bellíssima melo-
dia.

Hans Jaray, el que fou el tancós

UN DRAMA DE RIALLADES

FOX presenta

ANGELINA

O EL HONOR DE

UN BRIGADIER

CON

ROSITA DIAZFiníssima reproducció del Ma-
drid vuitcentista**URQUINAONA**

Dimarts vinent, dia 19

EXTRAORDINARIA**ESTRENA**

amb

Lionel Barrymore

Extraordinari

no és una paraula.

Es la justa expressió

d'aquest gran film

de Shirley Temple.

UN VISITANT QUE VEU QUEL-
COM DE GRAN INTERES

Edsel Ford, fill del gran inventor,
i els seus familiars, feren una vi-
sita als Estudis de la Warner Bros.
Pocaven per guia Joe E. Brown,
el qual tracta per tots els mitjans
imaginables, que la visita del se-
nyor Ford constituïa per a ell quel-
com inoblidable. Per tant, els guia
perquè veïessin filmar les escenes
del sili de Port Royal, les quals
es fan per a «El capitán Blood».
També ens ensenya la filmació d'al-
gunes escenes de «The Frisco Kid»
amb James Cagney, i d'«Henry i
Mena» amb Paul Muni. Els presenta
Errol Flynn, Ray Francis, Pat O'Brien
James Cagney i Paul Muni, així
com altres estrelles que es troba-
ven a l'Estudi. Després els invita
dinner amb els germans Warner
i sortiren complagudíssims de
tan agradable visita. Si cada un de
nosaltres tinguéssim la sort de veu-
re el que a ell se'ls mostra, que-
dàrem altament complaguts.

Emisaria de Satanàs...?
Sacerdotessa de l'amor...?
Temptació vivent...?**HELEN GAHAGAN****«LA DIOSA DEL FUEGO»**Vegeu avui aquest fantà-
stic espectacle de gran fan-
tasia cinematogràfica al**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**ASTORIA**

Un film RADIO

naturalment!

Radio**PATHE PALACE**

Formidable programa per a avui

El hombre que volvió**por su cabeza****Rusia Revista 1940**

i la gran artista

CATERINA BARCENA

en la seva millor creació

Julietta compra un hijo

A partir del DILLUNS, DIA 18, exit cla-

moros de la super-joia musical

LA ALEGRE DIVORCIADA

amb la nova dansa dels Petons

«EL CONTINENTAL»

Els fantàstics i grandiosos

decorats de «La diosa del

Fuego»

«La diosa del fuego», la merave-

llosa realització de Radio Films, es la

presentació real, aduïda en la seva

fàntasia, de l'imperi de Jor,

on Andreu Llunyà, un regna com a so-

berana indomitable «la Astra».

Thép, la qual va banyar-se en la

dama de l'amor i de la vida i va a-

conseguir el secret de la immortalitat

i viu encara en el palau més bell

del món.

Imaginem el lector els difícil i com-

plicats engranatges tècnics que haurà

nagut de travessar aquest film, per

a poder arribar a la total presenta-

ció del seu ambient irreal.

«La diosa del fuego» és un dels en-

certs més romàntics de la pantalla,

on triomfa, d'una manera definitiva,

el meravellós art escenogràfic de

Merian C. Cooper, el gran «pro-
duc» de les obres magnes.

«La diosa del fuego» s'exhibeix

amb exit tots els dies, tarda i nit,

al cinema Astoria. És el triomf de

la marca Radio Films i del cinema

d'exhibició.

Cinema Catalunya

AVUI, GRAN EXIT DE LA

FORMIDABLE PRODUCCIO NACIONAL

«mi Hombre**Valeriano****Leon**

Mary del Carmen

Ricardo Muñoz

Una producció

Benito Perojo

MILLES! MES MILES!

NO PODEU DEIXAR DE VEURE-LA

«DIUMENGE, DILLUNS I DIMARTS»

DARRERES PROJECCIONS

CINEMA AMATEUR**Centre Excursionista****de Catalunya**

Dijous passat, ungue lloc la sessió

inaugural de la secció de Cinema

Amateur del Centre Excursionista de

Catalunya.

Enguany, les sessions continuen

realitzant-se els «sòs» i quars di-
rectors de cada mes, però, tenen el ca-racter d'indúmes destinats als socis
per tal d'evitar les excessives agio-
meracions que es produïen en les
sessions dels anys anteriors. En a-
questa primera es passaren uns films
sobre els Alps, trenta minuts d'una
ouga, una altra sobre abelles, també
es donà a conèixer les primícies de
pel·lícula sobre celofan i, finalment,
els del senyor Godó sobre la col·la-
ta de la mel.

En la propera sessió, del dia 28 del

corrent mes, es passaran d'inter-
ressantíssims films del senyor M.
Font.

Com ja s'ha notificat, cada dime-

cres, de set a nou del vespre, la se-
cció de Cinema Amateur del Centre
Excursionista de Catalunya, queda ob-
erta als socis i al cinema en ge-
ral, tots els quals hi trobaran la més
entusiasta acollida a llurs inquie-
tuds.**Mervyn Le Roy dirigirà «Ad-
versidad» (Anthony Adverse)**

Moltes felicitacions ha rebut el

director Mervyn Le Roy per la seua

designació per a dirigir la pel·lícula

«Adversidad», que no solament

serà la més grandiosa de l'any, sino

allò més estupend que Warner Bros.

hagi fet. S'estan fent les proves per

a designar els artistes que han d'in-
terpretar els seixanta papers prin-
cipals de que consta el repartiment

general.

Max Reinhardt celebra el seu

aniversari

Max Reinhardt, el celebrat em-
presari i director escènic, que s'ha
convertit en genial creador de pel·líc-
ules, després d'haver produït «El
sueño de una noche de verano» es
roba en viatge de lluna de mel i
na celebrant el seu natalici al
seu casell anomenat Schloss Leo-
poldsdorfe, a Salzburg (Austria),
on va a passar una temporada de
dos mesos anualment durant el fes-
tival que allí es celebra cada any;
amb tot, Reinhardt tornaria a Amè-
rica per assistir a l'estrena de
«El sueño de una noche de verano»
del gran teatre Hollywood, de
Broadway, el dia 9 d'octubre prò-
xim.Un nou ball en la producció
espanyola «El malvado
Carabel»D'un temps a aquesta part el nos-
tre públic ve demostrant una gran
afició als ballades moderns i per
aquesta causa quan s'edita la gran

rabel» es tingue gran cura que en
una de les fastuoses escenes que en
ella apareix no tantes un ballade.
Fou composta una música pre-
cisament per a la pel·lícula i n'ou
atregit en el seu argument l'execució
de «La rumba eléctrica». D'aquesta
realització s'encarrega una parella de
ballarins admirables.

«La rumba eléctrica» com el seu
nom no indica es un ball
veritablement «rumbós» una cosa
pocada cosa que no s'ha
vist fins la data i que necessàriament
ha de fer-se immensament popular.
«El malvado Carabel» que Ollms pre-
sentaria dintre de pocs dies al mar-
cespiti del teatre líric, representa
la per a la cinematografia espanyola
la pas més decisiu en la carrera
trunfal que porta i després d'«El
vist» aquesta pel·lícula el nostre públic
poder assegurar que el cinema espa-
nyol és capaç de produir una obra
de les grans produccions que ens ar-
riben de l'estranger.

SASTRE**VESTITS A TERMINIS**

5 pessetes setmana

Casanova, 1, 1er. 2a (junt Ronda)

Charles Laughton passa d'un**extrem a l'altre**

Charles Laughton, per tots reco-
negut a Hollywood com a l'home
més descurat per a vestirse, i or-
guós de tal distinció, dona una
sorpresa als amics i es presenta a
l'estudi Paramount elegantment ves-
tit.

Aquest famós artista, el qual veu-
rem demà, dilluns, al Coliseum, amb
motiu d'estrenar-se en sessió «Mira-
dors» el seu nou film per a la Pa-
ramount, «Nobleza obliga» sorpren-
de els seus companys de treball el
primer dia de rodatge del film, en
presentar-se a l'estudi meravellosa-
ment vestit. Tot hom pensa que
estaria malalt, però després s'assa-
bentaren què «desdeveniment» era
degut al fet que el seu rei en el film
obligava a vestit, amb la màxima
correcció.

En «Nobleza obliga» treballen amb
Laughton, Charles Ruggles, Mary
Boand, i Rand Young, Leila Hyams,
Lucien Littlefield i Zasu Pitts, entre
molts altres figures de segona fila.

Les matinals popularíssimes
del Coliseum

Degut a l'èxit assolit en les dues
darreres matinals, als preus popula-
ríssims d'una i dues pessetes butaca
instituides amb motiu de l'estrena
de «Las Cruzadas», aquesta Empresa
ha decidit proseguir les sessions
empreses amb exit tan excepcional.

Avui, diumenge en atenció a la
valua artística de la pel·lícula d'Ar-
tistes Associats, les sessions de la
qual es componen per dies «succe-
s» que demà, dilluns, serà tret de
programa per tal de donar-hi cabu-
da a altres films. L'estrena dels quals
no permet demora — es donarà una
matinal d'aquest film, el qual tot
Barcelona veu amb entusiasme tot
comparant-lo a «Les Laneros Ben-
galies». No hi ha dubte que, degut
als comentaris elogiosos que

A través de les reixes

Hi ha, ja mesos, uns amics estimats que són reixes endins. Els ens trameten, en resposta a les salutacions nostres, records afectuosos i espirituals abraçades. I alguns trameten a tots els catalans, com a senyal de fe invencible i de germanor duradora, l'ofrena preadivina dels llibres que han escrit en la soledat de la reclusió.

Tenim sota els ulls L'Avi, de Joan Comorera, i La mort de l'ós, de Ventura Gassol. Dos llibres molt diversos, en prosa l'un, en vers l'altre, però tots dos igualment amaratats de catalanitat profunda i d'idealisme humà. Tots dos llibres mostren l'amor a Catalunya i l'enyorança de Catalunya. Un amor i una enyorança expressats ja pel sol fet d'haver-los escrit, enmig d'altres terres, en la llengua forta i saborosa que és la sang del nostre esperit.

Els llibres que ens venen a través de les reixes han d'ésser rebuts fervorosament pel públic català. Estan escrits per als catalans, pensant en Catalunya, pensant alhora en l'ideal i en el paisatge de Catalunya. Aquells amics que avui no poden venir corporalment cap a nosaltres, perquè es troben deturats per les reixes i pels alts murs i per les portes amb fetsucats forrellats, venen per mitjà dels que escriuen. ¿Com no havem de rebre aquests llibres amb els braços oberts i amb el cor més obert encara?

Els dos llibres que tenim sota els ulls, el de Gassol i el de Comorera, representen una col·laboració d'homages que són reixes endins i d'homages que són reixes fora. Llibres amb text excel·lent i amb gentils dibuixos. A les lletres traçades fora de Catalunya, s'han ajuntat les figures traçades a Catalunya. Pere Pruna i Antoni Utrillo, respectivament, han col·laborat, d'ací estant, en aquests missatges que dos catalans absents han tramès a la terra.

Per la vàlua intrínseca dels llibres i pel significat que hi afegeixen les circumstàncies de la seva publicació, els catalans tenim el deure de dur-los a les nostres llars, i de llegir o escoltar llurs paraules, cadascuna de les quals hem de considerar escrita per a cadascun de nosaltres. Són uns llibres que ens plauran per les coses que diuen amb paraules i per les que diuen sense paraules. Els autors, en oferir-nos-els, han estès des de lluny cap a nosaltres llurs mans potser una mica trèmols d'emoció. I a nosaltres ens toca estrènyer-les amb el pensament, que travessa portes i reixes i murs. Llegint les obres recents —llors de solitud— de Joan Comorera i Ventura Gassol tindrem la impressió intensa de trobar-nos davant d'ells conversant amistosament amb ells com en altres dies.

Tots els bons amics i companys dels absents caríssims voldríem anar-los a veure cada dia mentre ells no tornin act. Com que això no podem fer-ho, ens cal cercar en la recordança quotidiana i en les lletres que van i venen, la continuïtat de les nostres relacions d'amistat. ¿I quin millor mitjà de comunicació amical que la lectura de les obres que de reixes endins escriuen ells?

Si qualsevol de vosaltres, lectors, sentís una veu que us digués de sobte: «han arribat els amics absents», el vostre cor faria un salt d'alegria, i correríeu tot seguit a abraçar-los. Aquesta escena encara no és una realitat. Cal creure que aviat podrà ésser-ho. Mentrestant, arriben els llibres d'alguns d'aquests amics. Tot obrint les pàgines benivolentes, tot llegint la prosa i el vers, tot quantant els dibuixos, sentirem la companyia espiritual dels autors, que en aquell moment pensaran o somnaran en Catalunya.

A. ROVIRA I VIRGILI

GOVERN GENERAL

EL DEPARTAMENT DE JUSTICIA I DRET I EL GESTOR DE PRAT, DESALLOTGEN EL PALAU DEL PARLAMENT DE CATALUNYA --- ELS GUARDIES D'ASSALT QUE UTILITZEN EL PARLAMENT DE CATALUNYA, TAMBE SERAN TRASLLADATS --- AL CONSELL DE GESTORS DEL DIVENDRES ES PRENGUEREN ACORDS DE TRAMIT

El governador general, interí, en rebre ahir els periodistes els dona compte d'haver estat visitat per l'ambaixador d'Anglaterra a Espanya sir Henry Chilton.

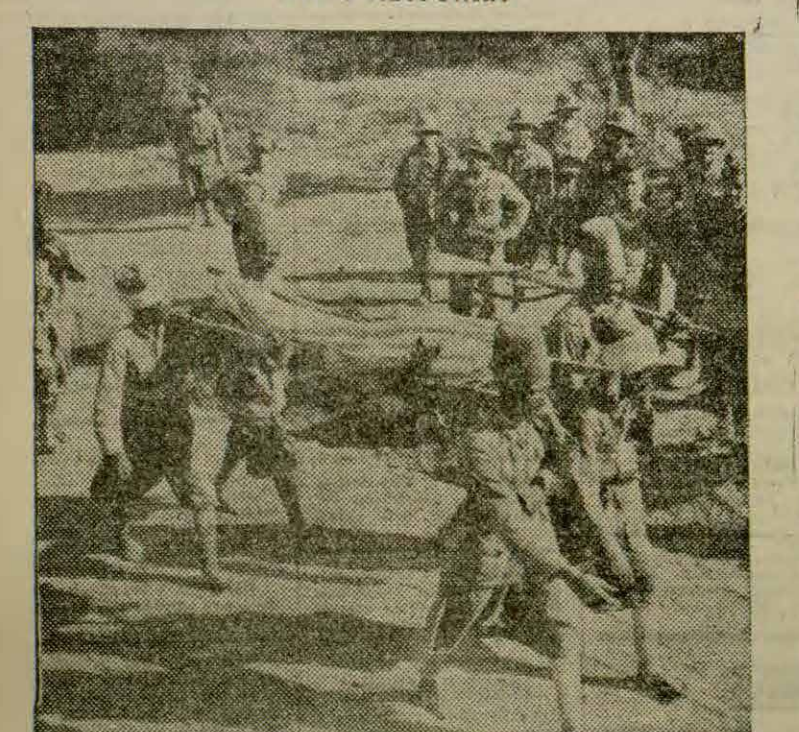
El senyor Alonso remarca amb satisfacció que havia començat a fer-se el nou trasllat de la Conselleria de Justícia i Dret, que provisionalment havia quedat instal·lada al Palau del Parlament de Catalunya. Les oficines, dependències i el despatx del gestor senyor de Prat, quedaran instal·lades a l'edifici del carrer de Balmes, on hi havia «La Catalana», proper a la Universitat.

Afegí el governador, interí, que també havia estat aprovada la consignació necessària per tal de traslladar a una caserna els guardies d'Assalt i Seguretat que des del mes d'octubre de 1934 estaven allotjats al Palau del Parlament.

El senyor Alonso i els reporters es felicitaren mutuament pel fet d'haver obtingut que l'edifici del Parlament català resti únicament destinat a les funcions per a les quals fou creat.

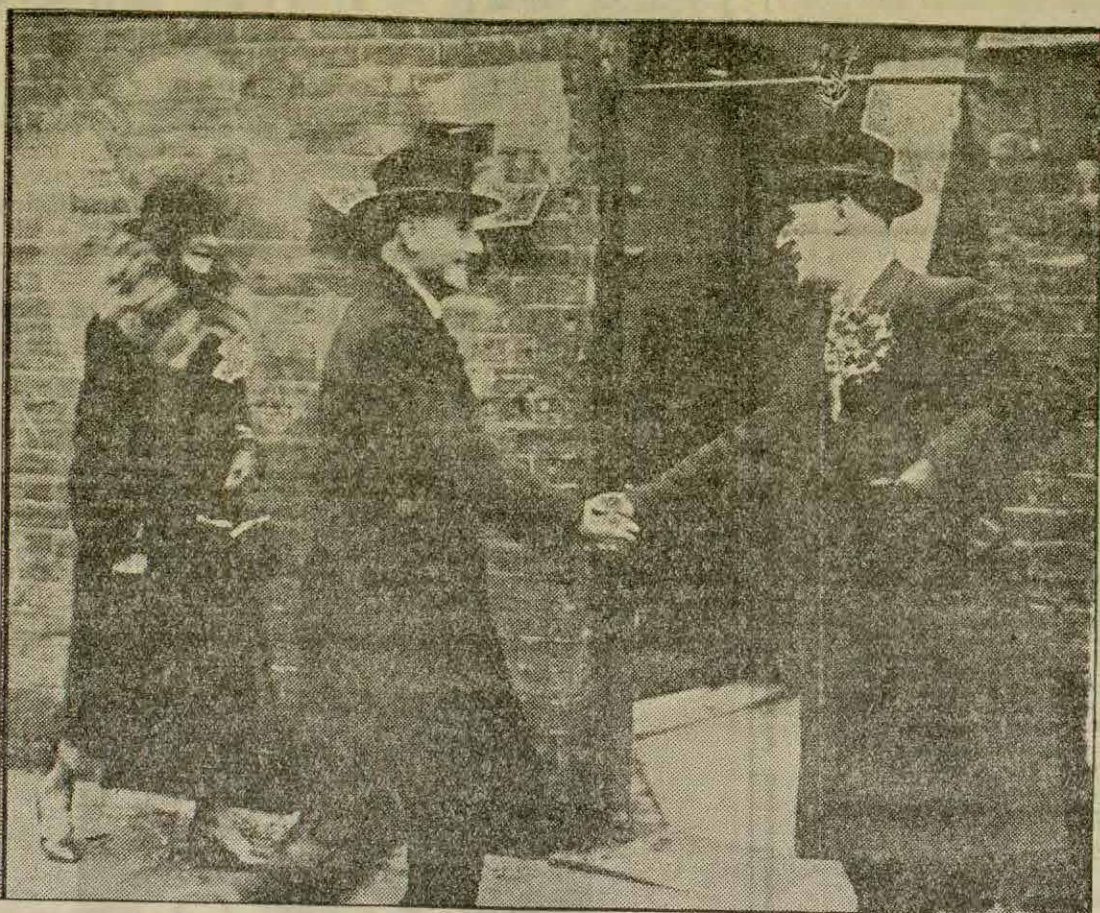
Després el senyor Alonso explicà als reporters que havia quedat solucionat el conflicte que hi havia entre els minaires de Figols. Els obrers han remprès el treball, i el funcionament a les mines és normal.

EL TRANSPORT DELS FERITS I MORTS DE LA GUERRA ITALO-ABISSINIA



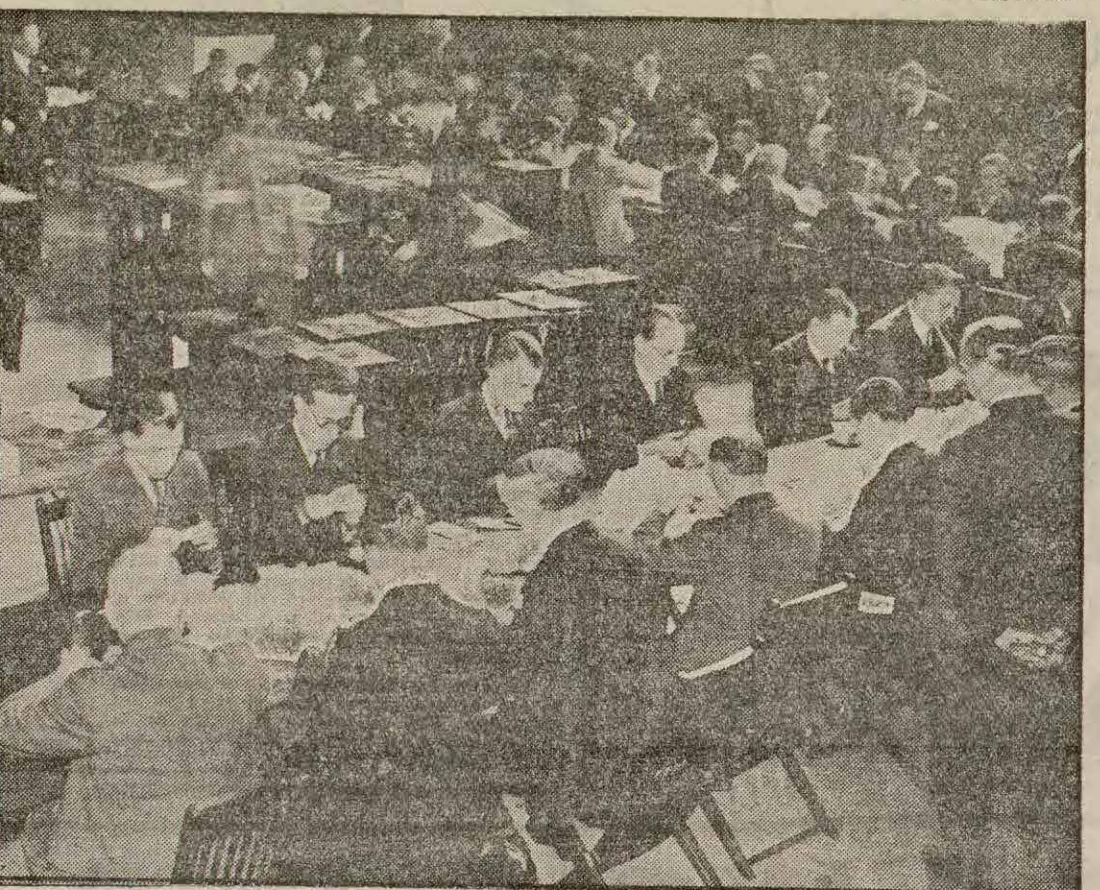
Maris transportant els ferits a l'hospital de l'exèrcit d'Adua. Malat saber-se que hi ha nombrosos morts i ferits, no es pot saber el nombre exacte de víctimes, ja que els italians solament publiquen unes xifres molt reduïdes comparades a les veritables. (Express-Foto.)

LES ELECCIONS BRITANQUES



Davant el col·legi electoral, el ministre i candidat conservador Mr. Hoare, saluda atentament el seu contrincant laborista pel districte, Mr. Sandilands

(Foto. Keystone)



Una escena de l'escrutini, en una de les sales del Municipi de Islington

(Foto. Keystone)

missaries Sanitàries, i s'acordà que la Conselleria respectiva repartirà còpies d'aquest projecte als altres consellers, per al seu millor estudi i resolució en un pròxim Consell.

Es parlà extensament de l'Hospital de Viella, en construcció, a l'edifici de la Ribera, que va produir la Universitat Industrial i, alhora, l'actuació dels antics Ajuntaments catalanistes que varen sembrar la llavor dels actuals Grups escolars, base sòlida per a una solució del problema de l'ensenyament a Barcelona.

Amb tot, la Universitat va romandre òrfena de protecció, i va auto-modificar-se per obra de l'atzar, fins que el 14 d'abril renascu la cultura superior, que propugna com a programa mínim la supressió de l'ensenyament lliure, les beques i els estudis universitaris per a obrers. Tot això avui ha estat forçat de la Universitat perquè encara hi ha allí un esperit de classe que repugna la sana democràcia.

L'Associació Universitària Obrera se s'adreça a la vocació i a la intel·ligència han tingut, com a prova, un triple èxit: l'entusiasme i la generositat dels professors, la constància dels concorrents i l'adhésió i facilitats trobades en les institucions obreres.

Sense la Universitat de pedra també hi haurà — digué — esperit universitari, i si no disposem d'autes, ens aplegarem als nostres domèstics particulars.

«La cultura — acabà — és i serà la nostra bandera exclusiva. Al poble culte no li calen amenaces des del Codi civil. Per contra, els pobles cultes són els que poden exigir dels governs respecte a les lleis i, especialment, de la llei suprema, que és la Constitució.»

Una llarga ovació coronà el magnífic parlament del doctor Leandre Cervera, i, prèviament, unes paraules del senyor Boades, director d'Actuació Valencianista d'Esquerra, posant aquesta, en tot i per tot, a la disposició dels estudiants obrers, va donar-se per acabada aquesta brillant conferència, compresa en el cicle de les que té organitzades l'A. U. O.

El jutge especial per als conflictes del camp

Se li han ampliat les facultats

La Sala de Govern de l'Audiència ha ampliat l'especialitat que té el jutge de Reus per tal que, a més d'entendre en les qüestions sobre conflictes de contru de les comarques de Vilanova i Vilafraanca, entengui en els afers de la mateixa especialitat a les comarques d'El Vendrell i Igualada.

les quals el conferenciant demostra la ineptitud de molts catedràtics del seu temps de Facultat, producte de vergonyoses oposicions i de l'estat caòtic de la cultura de l'època.

Fa justícia a l'obra cultural de Prat de la Ribera, que va produir la Universitat Industrial i, alhora, l'actuació dels antics Ajuntaments catalanistes que varen sembrar la llavor dels actuals Grups escolars, base sòlida per a una solució del problema de l'ensenyament a Barcelona.

Amb tot, la Universitat va romandre òrfena de protecció, i va auto-modificar-se per obra de l'atzar, fins que el 14 d'abril renascu la cultura superior, que propugna com a programa mínim la supressió de l'ensenyament lliure, les beques i els estudis universitaris per a obrers. Tot això avui ha estat forçat de la Universitat perquè encara hi ha allí un esperit de classe que repugna la sana democràcia.

L'Associació Universitària Obrera se s'adreça a la vocació i a la intel·ligència han tingut, com a prova, un triple èxit: l'entusiasme i la generositat dels professors, la constància dels concorrents i l'adhésió i facilitats trobades en les institucions obreres.

Sense la Universitat de pedra també hi haurà — digué — esperit universitari, i si no disposem d'autes, ens aplegarem als nostres domèstics particulars.

«La cultura — acabà — és i serà la nostra bandera exclusiva. Al poble culte no li calen amenaces des del Codi civil. Per contra, els pobles cultes són els que poden exigir dels governs respecte a les lleis i, especialment, de la llei suprema, que és la Constitució.»

Una llarga ovació coronà el magnífic parlament del doctor Leandre Cervera, i, prèviament, unes paraules del senyor Boades, director d'Actuació Valencianista d'Esquerra, posant aquesta, en tot i per tot, a la disposició dels estudiants obrers, va donar-se per acabada aquesta brillant conferència, compresa en el cicle de les que té organitzades l'A. U. O.

El jutge especial per als conflictes del camp

Se li han ampliat les facultats

La Sala de Govern de l'Audiència ha ampliat l'especialitat que té el jutge de Reus per tal que, a més d'entendre en les qüestions sobre conflictes de contru de les comarques de Vilanova i Vilafraanca, entengui en els afers de la mateixa especialitat a les comarques d'El Vendrell i Igualada.

Per l'indult de Florenti Prieto

El Comitè del Front per l'Amnistia de Catalunya ha tramès al President de la República el telegrama següent:

«Comitè del Front per l'Amnistia de Catalunya demana indult de Florenti Prieto, condemnat a mort.»

Me consta que vares de les preses que han sofert esta tortura se

LA TRAGEDIA ASTURIANA

Les greus denúncies de Gordon Ordax

Un document que detalla fets concrets d'extremada gravetat, en relació amb la repressió de la revolta d'Astúries

Reproduïm del «Diario de Sesiones» els següents paràgrafs d'un document que el diputat senyor Gordon Ordax llegí a la Cambra en el curs de la seva última important intervenció. Aquest document, signat per Gordon, fa referència a determinants fets ocorreguts a Astúries després de la revolta. Diu així:

«Com a prova de la crueltat de la repressió en els pobles de este Concejo basta dir que una de las torturas que empujan con los detenidos consiste en amarrarles las manos por detras del cuerpo y después colgarlos, el cuerpo pendiente de las manos así atadas. En esta posición forzada de las articulaciones de ocasionar a los coigados dolores insufribles, les golpean con látigos y otros elementos continuos. Se les tiene suspendidos y pegados por periodos de duración entre dos y nueve horas consecutivas.

Según mis noticias, este procedimiento de martirio se ha empleado en los pueblos siguientes: Vega del Ciego, del Concejo de Pola de Lena, y Valdecuna y Cenero del Concejo de Mieres. En estos dos últimos pueblos, después de quemar el mobiliario del Centro obrero y hacer pasar por entre las llamas a varios de los detenidos, los colgaron y apalearon en presencia de numerosos vecinos a quienes reclutaron en sus casas y en las calles para que presenciaron el edificante espectáculo. También se ha aplicado y se aplica este tormento en el propio Mieres, y de la manera de hacerlo en dicha villa tengo referencias bastante completas.

Además de la cárcel de partido, hay actualmente en Mieres otra cárcel habilitada. Está en el Colegio de los Hermanos de la Doctrina Cristiana, donde ahora se tiene establecido un cuartel de guardias civiles y de guardias de Asalto.

Dos de los antiguos salones-aulas están convertidos en celdas de prisión colectiva, y en cada una de ellas se encuentran próximamente 40 detenidos. El escenario de lo que era salón de actos del colegio es al presente un potro de tortura. A este efecto, han montado en él un aparato que esencialmente consiste en una polea con una gruesa cuerda, la cual, por cierto, se ha roto una vez al subir con ella a uno de los martirizados, hombre de mucho peso.

«Al detenido que van a maltratar lo llevan a dicho escenario; le atan las manos por detras de la espalda, y después de atadas así, meten por entre ellas la cuerda de la polea y lo suben. Apenas despegados del suelo los pies del detenido, sus brazos van girando hacia los hombros hasta que aquellos quedan levantados por encima de la cabeza. Si alguno resta encorvado, por tener una musculatura fuerte o por habilidad gimnástica, para que se estire completamente le cuelgan de los pies un caldero lleno de agua. Hasta en un caso, en el del martirizado Segundo Gutiérrez, se agarraron al cuerpo de la víctima tres guardias civiles para deshacer el encorvamiento.

Me consta que vares de las preses que han sufrido esta tortura se

quejan, más aún que de las terribles distensiones ligamentosas, de un dolor insuperable en el pecho.

El humorismo de los detenidos ha bautizado el escenario del Colegio de los Hermanos de la Doctrina Cristiana con el nombre de campo de aviación. Cuando sacan a alguno a decir que lo llevan a montar en el avión, ya tienen nombrado campeón de vuelo a un vecino de Sama de Langreo llamado Dorino Piquero, al que han cogido más de veinte veces.

Naturalmente, la suspensión en el aire, con todo y ser por sí misma un tormento brutal, no es más que la preparación para el martirio. Después vienen los golpes sobre el tronco del cuerpo, que prolongan durante horas seguidas (Rumores).

«Es considerable la cifra de personas matadas por elementos integrantes de la fuerza pública durante la repressión en las provincias de Palencia, León y Asturias, sin seguir ningún procedimiento legal ni atenerse a ninguna norma de guerra» (Rumores).

«No he podido averiguar con exactitud el nombre de este obrero. ¿Será acaso Manuel Gutiérrez Fernández, del que se me ha hablado y no tengo ningún otro dato acerca de él? Y sólo sé que era soltero natural de Rodiezmo y con residencias en Vigilancia» (Rumores).

«A «El Pastor» se le acusa de haber asaltado un polvorín de la Sociedad Huilera Vasco-Leonesa. Preso en el cuartel de la Guardia civil de Pola de Lena, fue apaleado, incluso con las culatas de los fusiles, de una manera tan despiadada, que falleció después de grandes sufrimientos en el hospital de León» (Rumores).

«En las cárceles más importantes de Asturias, León y Palencia estuvieron ingresando durante mucho tiempo y todavía gotea, presos bestialmente machucados y golpeados, unos por la Guardia civil en el momento de la detención, otros dentro de los cuarteles de dicho Instituto o de los guardias de Asalto, y finalmente en las Comisarias de Inspección y Vigilancia. Muchos de ellos, hasta de los no martirizados, han tenido que firmar declaraciones que desconocen, las cuales se les presentaron redactadas de antemano sin que se les permitiera ni leerlas; por pretender algunos recibieron palizas suplementarias. Tengo un caso documentadísimo: el de José M. Suárez-Vaigande, que más adelante referiré minuciosamente, demostrativo de la inhumanidad de las declaraciones. Vale este caso práctico por todas las negativas que oficialmente se pretenda imponerme.

En Mieres, en Turón, en Sama, en San Martín del Rey Aurelio, en Trubia, en Pola de Lena, en Laviana, en Sabero, en Pola de Gordón, en Santa Lucía de Bembibre, en Matarrosa, en Veneros, en Guardo, en Baruelo de Santullán, en Aguilar de Campoo y en otros lugares de las provincias de Asturias, León y Palencia, se ha golpeado inhumanamente a los detenidos para arrancarseles declaraciones o por el sádico goce de atormentarlos.

Para algunos de estos reclusos no ha habido ni siquiera un remanso de paz en las cárceles. Dentro de ellas —al menos dentro de las de Oviedo y Astorga— han seguido sintiendo el contacto del vergajo. Mas aún. No se respeta ya ni el recinto de la cárcel. Un ejemplo: Teófilo Rodríguez, presidente de la Juventud Socialista de Santa Lucía (León), después de estar preso en la cárcel de dicha capital, fue extraído de ella el día 7 de noviembre, a las ocho de la noche, llevado en un automóvil al cuartel de la Guardia civil de Santa Lucía, apaleado allí a conciencia y devuelto otra vez a la cárcel de León la misma noche, a las doce. «Y han sido siempre, o casi siempre, los simples obreros de la masa —no conozco más casos de intelectuales martirizados que el de don Javier Bueno, que curará más adelante— y el del maestro de Sabero (León), don Baudilio Riesco, a quien dejaron medio muerto a palos—, los que han tenido que soportar tamaño ultraje a su dignidad ciudadana. En ningún Código actual está escrita la pena de apaleamiento. Jamás habrá figurado como medida preventiva contra supuestos delincuentes. Pero la realidad nos dice que después de los últimos sucesos revolucionarios se ha aplicado con una extensión y una intensidad que han de alarmar agudamente a toda conciencia democrática» (Rumores).

«En las cárceles más importantes de Asturias, León y Palencia estuvieron ingresando durante mucho tiempo y todavía gotea, presos bestialmente machucados y golpeados, unos por la Guardia civil en el momento de la detención, otros dentro de los cuarteles de dicho Instituto o de los guardias de Asalto, y finalmente en las Comisarias de Inspección y Vigilancia. Muchos de ellos, hasta de los no martirizados, han tenido que firmar declaraciones que desconocen, las cuales se les presentaron redactadas de antemano sin que se les permitiera ni leerlas; por pretender algunos recibieron palizas suplementarias. Tengo un caso documentadísimo: el de José M. Suárez-Vaigande, que más adelante referiré minuciosamente, demostrativo de la inhumanidad de las declaraciones. Vale este caso práctico por todas las negativas que oficialmente se pretenda imponerme.

ORDRE DE DETENCIÓN CONTRA EL SENYOR MANUEL D. BENAVIDES

Davant el Jutjat número 11 estigueren declarant els editors de les obres denunciades pel fiscal.

Els testimonis són Santiago Soto, amo de la Impremta Industrial, el qual va manifestar que va lliurar a don Manuel D. Benavides els exemplars encarregats i que li foren abonats en tres terminis i que el llibre tenia les pàgines que marca la llei.

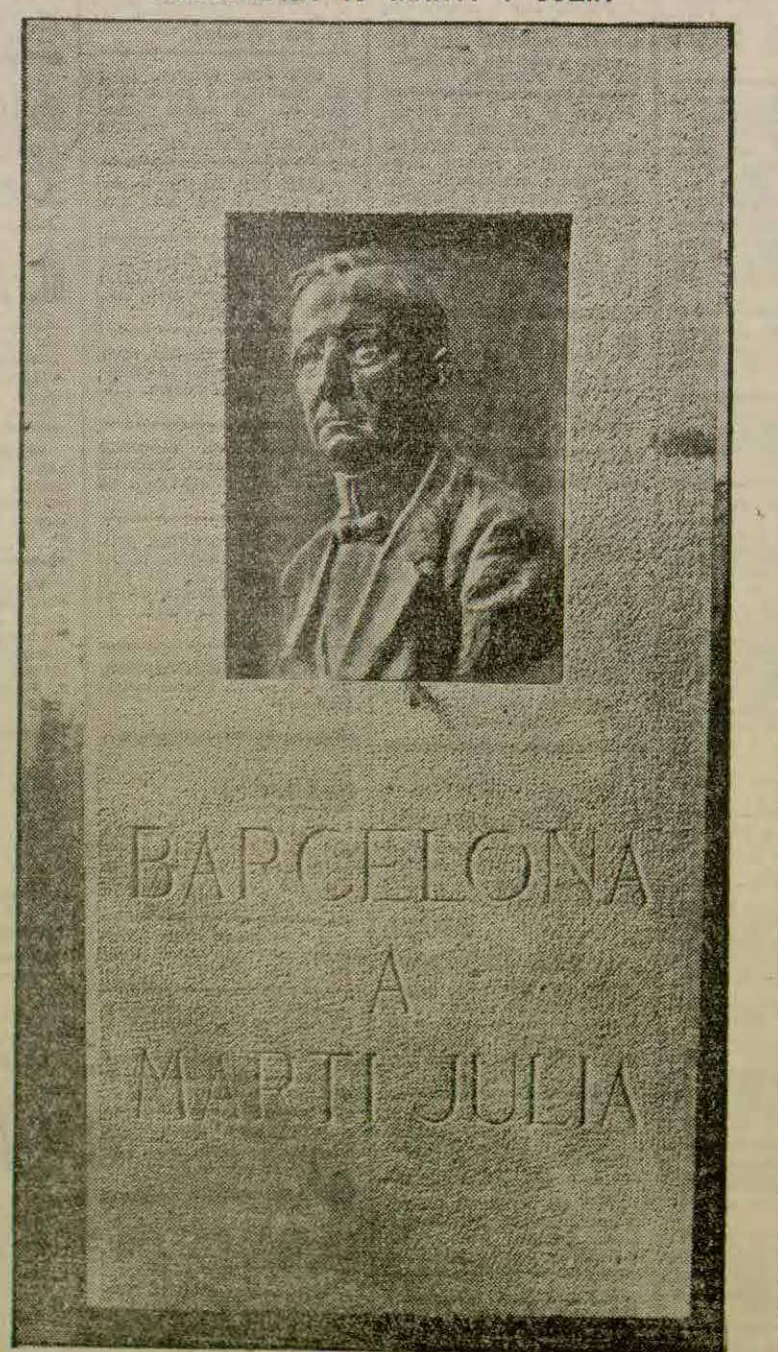
Gairebé idèntica declaració presentà l'impressor Pascual Yuste que va editar una altra de les obres denunciades.

El Jutjat ha ordenat que es cerqui i es detingui l'autor d'aquestes llibres.

Arribada de presos governatius alliberats

Procedents del presidi de Burgos arribaran ahir a Barcelona 28 presos governatius, que han estat posats en llibertat.

BARCELONA A MARTÍ I JULIA



...peu del monument a la memoria de l'il·lustre Martí i Julia, hi figura aquest interessant retrat en relleu del gran patriol

(Foto. Puig Ferran)